

فیلم «نقطه جوش» نیز در سال ۲۰۲۱ با تکنیک سکانس پلان یا برداشت بلند، فیلمبرداری شده بود. هر چهار قسمت مینی‌سریال «نوجوانی» هم با همان سبک یکپارچه، بدون هیچ ادیتی فیلمبرداری شده‌اند که از نظر فنی، دستاوردی خیره‌کننده است؛ اینکه چگونه تصویر از نمایی کلی به کلوزآپ، از راهرو داخل ساختمان به داخل خودرو و پارک بازی می‌رسد، بدون اینکه یک ثانیه کارگردان «کات» را فریاد زده باشد؛ تکنیکی که فوریت نافذی را القاء می‌کند.

دوربین هیچ‌وقت صحنه را ترک نمی‌کند. این شیوه، ترفندی پرزرق و برق نیست بلکه راهی است برای القای تنش فرآینده در زمان واقعی. بندرت صحنه‌هایی مانند آنچه در مدرسه متوسطه رخ می‌دهد، اینقدر به‌وضوح به‌تصویر کشیده شده‌اند. زمانی که باسکومبی به‌همراه دستیارش میشافرنک از بوی بد، سروصدا و هرج‌ومرج شکایت می‌کنند، مخاطب هم می‌تواند آن‌ها را احساس کند.

ارین دوهری، نقش براینوی آرستون، روان‌شناسی را بازی می‌کند که باید جیمی را ارزیابی کند. دوهری به مجله هالیوود ریپورتر می‌گوید: «ما به‌مدت دو هفته تمرین کردیم. طراحی صحنه و نمایش به‌گونه‌ای بود که ما باید مسیر خود را پیدا می‌کردیم تا همه چیز طبیعی به‌نظر برسد». به گفته دوهری در دوران تمرین، کارگردان به‌گونه‌ای بازیگران را گردهم آورد تا اگر چیزی تغییر کند یا از مسیر مشخص شده خارج شود، همه به‌طور طبیعی در مسیر جبران آن حرکت کنند. دوهری می‌گوید، میزانی از بداهه‌پردازی هم در میان بازیگران فقط در دو روز آخر فیلمبرداری وجود داشته است.

تغلیکس معمولاً به پلنفرمی برای درام‌های بریتانیایی یا داستان‌های مستقل چهار قسمتی با روایت‌های پراکنده شناخته نمی‌شود. اما جبه‌های پرپول این شبکه خانگی، بخشی از این دلیل است که پارائینی توانسته جاه‌طلبی‌های فنی خود را پیاده کند.

▼ استقبال سیاستمداران بریتانیایی

کی‌یر استارمر، نخست‌وزیر برتانیا که «نوجوانی» را با فرزندانش تماشا کرده، می‌گوید این مینی‌سریال باید به‌عنوان یک ابزار آموزشی هشداردهنده درباره جامعه «منوسفر» یا مردستان در تمام دبیرستان‌ها به‌نمایش گذاشته شود. حامیان ایده مردستان شامل جوامع مختلف از جمله «افلان حقوق مردان»، «اینسل‌ها» یا تجرد غیر اختیاری، «مردانی که راه خود را می‌روند» و گروه‌های دیگر است. حامیان این گروه‌ها معتقدند که به‌دلیل نفوذ فمینیسم جامعه‌فشار تبعیض آمیزی نسبت به مردان پیدا کرده و فمینیسم تنفر از مردان را ترویج می‌دهد.

دفتر نخست‌وزیری بریتانیا اعلام کرد که‌نمایش مینی‌سریال «نوجوانی» به‌دانش‌آموزان کمک‌می‌کند تا درک‌بهتری از اثرات زن‌ستیزی، خطرات افراط‌گرایی مجازی و اهمیت‌داشتن روابط سالم داشته باشند. تحقیقات نشان می‌دهند که کمتر پیش می‌آید پسرهای نوجوان برای مشکلات افسردگی یا اضطراب، درخواست کمک کنند؛ چون ممکن است آنها را آسیب‌پذیر و غیرمردانه نشان دهد. بنابراین این چالش پیش می‌آید که نوجوانان چگونه باید بدون احساس شکنندگی با رفتارهای آسیب‌پذیر مقابله کنند. از سوی دیگر باید قدرت جهان آنلاین را نیز در نظر گرفت. نوجوانی سن آسیب‌پذیری انسان محسوب می‌شود. آثار بلوغ که بدن و ذهن نوجوانان را تغییر می‌دهد آن‌ها را در برابر قضاوت‌های اجتماعی و مقبولیت دیگران بسیار حساس می‌کند. گرت رابترس، فیلم‌نامه‌نویس، رمان‌نویس و ستون‌نویس بریتانیایی در وب‌سایات اسپکتیتور می‌نویسد: «از نظر من اشتیاقی‌کی‌یر استارمر برای نمایش این مینی‌سریال (که مجوز بزرگسالان را دارد) در مدارس برای آموزش دانش‌آموزان بسیار آشکار است. او با زبان خاص خود به ما از مشعلی می‌گوید که به‌شدت روی مجموعه‌ای از مشکلات که مردم نمی‌دانند چگونه آنها را حل کنند، تأیید شده است.» با اینکه تولیدکنندگان این سریال از ممنوعیت تلفن‌های هوشمند در مدارس حمایت می‌کنند، استارمر اهداف متفاوت‌تری دارد. او به‌بی‌بی‌سی می‌گوید: «تر جیح می‌دهد بیشتر بر مسئله واقعی تمرکز کنم، اینکه زمانی که در مدرسه یا مکان دیگری هستید، به چه چیزی دسترسی دارید؟ چون این برای من مسئله مهمی است. چه در مدرسه باشید، چه در جایی دیگر، محتواهایی وجود دارند که نباید به آنها دسترسی داشته باشید.»

برای استارمر و اکثر طبقه‌سیاسی، «داشتن «مکالمات حیاتی» با کارشناسان، شیوه برخورد با مشکلات نوجوانی است؛ امری که می‌تواند برای نوجوانان بسیار ناخوشایند باشد. درست است که «نوجوانی» به مشکلات جدی مانند سلامت ذهن و روان، فرهنگ مدرسه‌الاری، فضای مجازی و فشار مدارس می‌پردازد اما در این مرحله مردم به‌جای نیاز به آگاهی نیاز به عمل دارند. برخی از جوانان معتقدند که این مینی‌سریال برخی از چالش‌ها را بزرگ‌نمایی می‌کند در حالی که دیگران می‌گویند، فقط مشکلات را بدون ارائه راه‌حلی بر جسته کرده است.

هفته گذشته این مینی‌سریال در فهرست محبوب‌ترین سریال‌های انگلیسی بریتانیایی با ۱۱۴ میلیون بازدید، در عرض ۲۴ ساعت از رتبه‌نهم به رتبه چهارم رسید؛ به گزارش مجله وراتی این مینی‌سریال حالا بعد از فصل اول سریال «وژندی» (با ۲۵۲ میلیون بازدید)، فصل چهارم «چیزهای عجیب» (با بیش از ۱۴۰ میلیون بازدید) و سریال «دامر: هیولا» قرار گرفته. به‌نظر می‌رسد که «نوجوانی» در نهایت بتواند جایگاه «چیزهای عجیب» و «دامر» را بگیرد؛ چون تغلیکس این فهرست را براساس ۹۱ روز تماشای هر عنوان می‌سنجد و «نوجوانی» هنوز بیش از دوماه فرصت دارد که از رقبای خود پیشی بگیرد.

دوربین هیچ‌وقت

صحنه را ترک

نمی‌کند. این شیوه،

ترفندی پرزرق و برق

نیست بلکه راهی

است برای القای

تنش فرآینده در

زمان واقعی. به‌ندرت

صحنه‌هایی مانند

آنچه در مدرسه

متوسطه رخ می‌دهد،

اینقدر به‌وضوح

به تصویر کشیده

شده‌اند. زمانی که

باسکومبی به‌همراه

دستیارش میشا

فرنک از بوی بد،

سروصدا و هرج‌ومرج

شکایت می‌کنند،

مخاطب هم می‌تواند

آن‌ها را احساس کند

شنبه ۲۳ فروردین ۱۴۰۴
سال چهارم. شماره ۷۵۸
www.hammihanonline.ir

▼ آینده‌ای در برابر دنیای مدرن

داستان سریال «نوجوانی» درباره جیمی میلر ۱۳ ساله (اوون کوپر) است که به جرم قتل همکلاسی‌اش کیتی لئونارد دستگیر می‌شود. استیون گراهام ـ که نقش پدر جیمی را نیز بازی می‌کند ـ و جک تورن این اثر را ساخته‌اند و فیلیپ بارائینی در قالب تک‌برداشتی، کارگردانی کرده است. این سریال، در یک کلام، بررسی موشکافانه‌ای از نقش کنترل‌ناپذیر عوامل و محرک‌های فرهنگی بر رفتار و هویت نوجوانان و شکاف‌های نسلی دوران مدرن با تأکید بر کشور بریتانیاست. اثری قدرتمند و منتقدانه که روایت‌های جنایی‌سنستی را کنار می‌گذارد و چنان در لایه‌های پنهان و عمیق وجود نفوذ می‌کند و تقب می‌زند که دیگر برای کسی مهم نیست مجرم کیست و چه باید با او کرد. گفتنی‌ها درباره سریال «نوجوانی» و نقاط قوت آن، زیاد است به‌ویژه شیوه تصویربرداری تک‌برداشتی و نقش آفرینی هنرمندانه بازیگران آن. طوری‌که کاردین آن را نزدیک‌ترین به کمال تلویزیونی دهه‌های اخیر خوانده است. موفقیت این سریال بیش از همه در بازتاب ازهم‌گسیختگی جامعه و پرداختن آن به مفاهیمی چون جنسیت، خشونت، نهاد خانواده، نظام آموزش و رسانه‌های اجتماعی است. این اثر از منظر فرهنگی، آینده‌ای است که در مقابل دنیای مدرن قرار گرفته و با افزایش جرم و جنایت، رفتارهای خشونت‌آمیز و نفوذ بی‌مهار زیرفرهنگ‌های دیجیتالی دست‌وپنجه نرم می‌کند. غسل‌های فرهنگی که در این سریال نشان داده می‌شوند، عمیق‌اند و ریشه در واقعیت دارند؛ ظهور جنبش‌های منوسفر (Manosphere) و اینسل‌ها (مجردهای غیرآرادی) و تأثیر آن بر مردان جوان، قلدری مجازی، رادیکالیزه شدن، خشونت و طردشدگی نشان‌دهنده تغییر فرهنگی گسترده‌ای است که با فضای آنلاین و فراگیری پلتفرم‌های اجتماعی ارتباط مستقیم دارد. در عصری که نوجوانان و جوانان دائماً تشنه ارتباط هستند، رفتار و نگرش‌شان درباره موضوعات مختلف از این ماجراها شکل می‌گیرد. جیمی سریال «نوجوانی» نیز از همین ناحیه‌ضربه خورد.

▼ همه‌گیری اضطراب جهانی

سریال «نوجوانی» کيفرخواستی فرهنگی علیه همه آن چیزهایی است که در ناورپود جامعه بریتانیا کشیده شده اما پژواک‌شان در جوامع دیگر نیز طنین‌انداز می‌شود. نقطه قوت سریال نیز همین است که از ریشه‌های بریتانیایی‌اش فراتر می‌رود و همدلی مخاطبانی از جوامع دیگر را جلب می‌کند. جوامعی که نسل‌های جدیدشان چنان شیفته اینفلوئنسرهای فرهنگ عامه و سلبریتی‌های دنیای گیم و ویدئو شده‌اند که همه می‌ترسند در ضمیرشان ایدئولوژی‌های مخرب و ایده‌ها و رفتارهای غیرمتعارف نقش ببندد. حاصل این وضعیت، همه‌گیری اضطراب فرهنگی جهانی است. در سریال نیز نشان داده می‌شود که جیمی را یک نگرش و جهان‌بینی تحریف‌شده برآمده از فضاهای آنلاین به سوی جرم و کشتن کشانده است. ایده‌ای که در سریال به‌عنوان عامل مخرب و تحریک‌کننده جیمی مطرح می‌شود، نفوذ ایدئولوژی‌هایی مثل مجردهای غیرآرادی است. بنیان این ایده این است که زنان بیشتر مردان را رد می‌کنند. گرچه ما در مقام

جشنواره سینمایی

در سواحل آقتابی جنوب فرانسه، نسیم سینمایی جشنواره کن ۲۰۲۵ شروع به وزیدن کرده است. خبر هفتادوهشتمین دوره این جشنواره دیروز داده شد. با رونمایی از ترکیب فیلم‌های این دوره، این رویداد مهم سینمایی قلب سینمادوستان را به تیش انداخته است. از بازگشت پرهیاهوی تام کروز تا درخشش ژولیت بینوش و رابرت دنیرو، کن ۲۰۲۵ نه‌فقط یک جشنواره، بلکه یک نمایش باشکوه از هنر و ستارگان است که نفس‌ها را در سینه حبس می‌کند.

دوروز پیش و در سالتی پر از هیجان در پاریس، تیری فرمو، مدیر هنری جشنواره و آیریس کنولوخ، رئیس جشنواره فیلم کن در مقابل خیسل عظیم خبرنگاران ایستادند و اعلام کردند که کن ۲۰۲۵ با دریافت ۲۹۰۹ فیلم از سراسر جهان، رکورد تعداد آثار ارسالی را شکسته است. فرمو با ابراز خوشحالی در این خصوص گفت: «هر سال چند فیلم غافلگیرکننده به فهرست اضافه می‌کنیم، اما این بار انبگار باید منتظر یک توفان باشیم.»

کن ۲۰۲۵ قرار است پرزرق‌وبرق‌تر از همیشه باشد و چه کسی بهتر از تام کروز برای روشن کردن این صحنه؟ سه سال پس از آنکه «تاپ‌گان: ماوریک» خیابان‌های کن را به لرزه درآورد، هالیوود و سوپر‌استار اکشن آن، بار دیگر به کن برگشته‌اند. کروز این بار با «ماموریت: غیرممکن - شمشاز نهایی»، ساخته کریستوفر مک کواری، با به‌بخش خارج از رقابت کن می‌گذارد.

ژولیت بینوش، بازیگر پراسپاچه و قدرتمند سینمای فرانسه، رئیس هیئت‌داوران این دوره است. او که با نقش آفرینی‌هایش در آثاری چون «شکلات» و «بیمار انگلیسی» قلب‌ها را تسخیر کرده، حالا قرار است داور نخل طلای ۲۰۲۵ باشد. در این دوره قرار است رابرت دنیرو، غول دنیای بازیگری، نخل طلای افتخاری را به خانه‌اش ببرد.

جشنواره فیلم کن ۲۰۲۵ با فیلم «یک روز ترک کن»، ساخته آملی بونن، کارگردان نوظهور فرانسوی آغاز می‌شود.

بخش رقابتی جشنواره کن، جایی است که همه نگاه‌ها به آن معطوف شده است. در این بخش ۱۹ فیلم از گوشه‌ونگار جهان، قرار است بر سر نخل طلا با یکدیگر رقابت کنند. میدان نبردی میان نام‌های بزرگ سینمای جهان که هر فریم از هر فیلم‌شان مهم است و کار را برای هیئت‌داوران سخت می‌کند. «آلفا» ساخته جولیا دوکورتو، که پس از «تایتان» با نگاهی تیز به خشونت و جنسیت بازگشته و فیلم «طرح فینیکسی» تازه‌ترین اثر وس اندرسون، با آن سبک بصری بی‌همنایش، رقابتی را رقم می‌زند که فقط در کن ممکن است. «ادینکتون» آری آستر، با طنز سیاه و حضور اما استون و فیلم «مادران جوان» برادران دارن، با آن نگاه عمیق انسانی‌شان، این بخش را به یک جشن هنری برای سینما بدل کرده‌اند. «نوول ووگ» ریچارد لینکلنیترو و «ارزش عاطفی» یواخیم تربیر هم با قصه‌هایشان، قلب و ذهن را نشانه گرفته‌اند. «رومبا»، «صداای سقوط»، «عقاب‌های جمهوری»، «مغز متفکر»، «پرونده ۱۳۷»، «امامور مخفی»، «بیسرون»، «دو دادستان»، «سیرات»، «آخرین کوچولو»، «تاریخ صدا»، «رنوار»، «به سوی خانه» و «یک تصادف ساده» در بخش رقابتی برای نخل طلا رقابت خواهند کرد.

بخش «نوعی نگاه» جشنواره کن هفتادوهشتم که همیشه خانه استعداد‌های نوظهور بوده، ۱۱ اثر از فیلمسازان جدید را به داوری می‌گذارد. فیلم‌هایی مانند «النور کبیر» از اسکارتل جوهانسون و «روزی روزگاری در غزه» از تارزان و عرب ناصر، چشم‌ها را خیره کرده‌اند. «ایچا نمی‌تواند پرواز کند» مراد مصطفی، با روایتی شاعرانه از آرزوهای سرکوب‌شده و «شهاب سنگ» هوبرت چاروتل، با نگاهی به آسمان و زمین، نشان می‌دهند که کن هنوز هم بستری برای کشف ناشناخته‌هاست. در این بخش فیلم‌های «سایه‌پدرم»، «جوشیا»، «زن ناشناس طاقی بزرگ»، «منظره‌ای رنگ‌پریده از تپه‌ها»، «زین»، «سرها یادما؟» و «آخرین نفر در جاده» نیز به نمایش درمی‌آیند.

بخش خارج از رقابت، علاوه بر تام کروز، میزبان آثاری چون «ثروتمندترین زن جهان» از تیری کلیفا و «حربم خصوصی» ریکا زلوتوسکی و «آینده آینده»، ساخته سدریک کلایپش است که هرکدام قصه‌ای متفاوت از زندگی مدرن روایت می‌کنند. بخش نمایش‌های ویژه هم با «بونو: داستان‌های تسلیم» از اندرو دومینیک و «پسران شب‌نئون» اثر جونوماک، «به او بگو دوستت دارم» به کارگردانی کلود میلر و دو فیلم «اقامتگاه» و «خروج ۸»، توجه‌ها را به خود جلب می‌کند. در جشنواره هفتادوهشتم کن، جعفر پناهی تنها فیلمساز ایرانی است که در بخش رقابتی با فیلم «یک تصادف ساده» حضور دارد. گفته می‌شود، با جابه‌جایی‌های احتمالی آثار از سوی هیئت انتخاب، ممکن است فیلم سعید روستایی نیز به نمایش در یکی از بخش‌های این رویداد بزرگ سینمایی برسد.